

deutschen sprachen bediene ich mich meistentheils der heutigen gangbaren buchstaben, deren unzulänglichkeit für alle fälle leicht einzusehen ist". — Hetzelfde kan men ook telkens bij onze oudere, en oudste, grammatici vinden; men behoeft heel niet zoo verbaasd te doen, als wel gebeurt, over „iemand, die zijn tijd vooruit is", als men dienaangaande een overduidelijke plaats aantreft, of reproduceert. — Vgl. ook Van Ginneken, *Grondbeg.* 19, en Leendertz, *Spelling en Verbuiging*, daar aangehaald.

54 Dr. E. Blancquaert, *Practische Uitspraakleer van de Nederlandsche Taal* (Antwerpen 1934), 113-114.

55 Schönfeld a.w.³ 59: „Doordat men echter de *wr* bleef schrijven, handhaafde zich de *w*-uitspraak veelal in woorden uit de literaire taal; bv. in *wreken*, *wrok*, *wraak*, *wreed*". Ik hoop, dat Sch. bedoelt: woorden, die óók in literaire taal voorkomen; want het zou toch wel van zeldzaam doctrinarisme getuigen, als men deze woorden meende te kunnen uitsluiten van alle niet-literair gebied. Vgl. aant. 44.

56 Toch wil ik, na verwezen te hebben naar Van Ginneken's sterke ontkenning op deze vraag (*Grondbeg.* 20-26), opmerken, dat de naturalistische, anti-historische taalopvatting van Kollewijn en zijn aanhang, noodzakelijkerwijze tot fonetische spel-methode, of liever — want het methodische ontbrak er nogal eens aan — spellerij leiden moest, die slechts om tactische en praktische redenen gemitigeerd werd. En dat er bovendien verscheidene medeaanstichters van de Kollewijniaansche beweging waren, die nog veel meer dan hij zelf op fonetische schrijfwijze aanstuurden; als Logeman, Buitenrust Hettema, Van den Bosch. De laatste eischte ronduit: „Baseer *alles op den klank*, en laat een *d* een *d* zijn, een *t* een *t*, enz. Laat het kind zèlf de spelling van *ik wort*, *hij wort*, *je wort*, *bevrijt*, *hoet*, *goet* en zoo voort aan zijn spraak mogen bepalen". *Pleidooi* (1893) 50-51. Hij beroept zich daarbij op Prof. Cosijn, die had gezegd: „fonetisch voor zoover 't met de bestaande teekens kan". — In 1900 verzekert hij, dat de gematigdheid der „vereenvoudigers" voortspoot uit het besef, dat zij „niet alles konden verlangen", maar: „waren zij naar hùn hart te werk gegaan, *ik wort* zou 'n *t*, *hoet* zou 'n *t* vertonen". *Taal en Spelling; en Vereenvoudiging* (1900) 17. — Hij weet dan, „dat de spelling van nature *foneties* is", maar altijd „onfoneties" gaat worden; daarom moet ze telkens weer „in de fonetiese richting" worden herzien, 24, 35; maar ook, dat de spelling, die „als de mens en al wat des mensen is, *natuurprodukt* is", niet van één factor afhangt, en daarom ook niet met een sprong in een volledig